

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 666

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 20 iulie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 64 din 28 februarie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale capitolului I pct. B și ale capitolului II din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, ale capitolului I pct. A.I lit. d) și ale capitolului II pct. A.I.1 lit. b) din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. I pct. 42—44, 62 și 68—70 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, ale art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2017 pentru modificarea și completarea unor acte normative, ale art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare și ale articolului unic pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	2–8
Decizia nr. 184 din 4 aprilie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 260 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	8–9
Decizia nr. 268 din 9 mai 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (3) ultima teză din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență	10–12
Decizia nr. 276 din 9 mai 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.....	12–14
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
589. — Hotărâre privind transmiterea unei părți din imobilul cu numărul MF 150370, aflat în domeniul public al statului, din administrarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii și din concesiunea Companiei Naționale „Administrația Porturilor Maritime” — S.A. Constanța în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție al Județului Constanța	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 64**

din 28 februarie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale capitolului I pct. B și ale capitolului II din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, ale capitolului I pct. A.I lit. d) și ale capitolului II pct. A.I.1 lit. b) din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. I pct. 42—44, 62 și 68—70 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, ale art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2017 pentru modificarea și completarea unor acte normative, ale art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare și ale articolului unic pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia-Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale capitolului I pct. B și ale capitolului II din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, ale capitolului I pct. A.I lit. d) și ale capitolului II pct. A.I.1 lit. b) din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, ale art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2017 pentru modificarea și completarea unor acte normative, ale art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Cosneanu și alții în Dosarul nr. 5.718/2/2018 al Curții de Apel București veche — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.329D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, arată că, potrivit art. 41 alin. (2) din Constituție, se instituie un salariu minim brut pe țară fără a se preciza cuantumul acestuia. Nu se aduce atingere dreptului fundamental la salariu și, practic, se vizează o redimensionare a politicii bugetare. În sprijinul celor arătate, invocă jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 1.676 din 8 mai 2019, pronunțată în Dosarul nr. 5.718/2/2018, **Curtea de Apel București veche — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale capitolului I pct. B și ale capitolului II din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, ale capitolului I pct. A.I lit. d) și ale capitolului II pct. A.I.1 lit. b) din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, ale art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2017 pentru modificarea și completarea unor acte normative, ale art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția a fost ridicată de Gheorghe Cosneanu și alții într-o cauză având ca obiect soluționarea unor cereri de anulare a unui act administrativ privind stabilirea unor drepturi salariale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că, pentru o parte dintre ei, drepturile lor salariale au fost diminuate începând cu data de 1 ianuarie 2018. Această diminuare salarială a avut loc ca urmare a plafonării salariilor de bază și soldelor de funcție, conform dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin neaplicarea dispozițiilor art. 25 alin. (2) din aceeași lege în sensul stabilirii procentului până la care sporurile prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017, cuvenite procurorilor militari și grefierilor din sistemul parchetelor militare, se încadrează în limita de 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă și a indemnizațiilor lunare, după caz, raportată la bugetul total al ordonatorului principal de credite pentru sistemul parchetelor militare, respectiv Ministerul Apărării Naționale, și prin transferul de la angajator la angajat a obligației de plată a contribuției pentru asigurări sociale datorate bugetului asigurărilor sociale de stat.

6. Autorii excepției arată, în esență, că dreptul la salariu este un drept fundamental, iar afectarea sa prin dispozițiile Legii-cadru nr. 153/2017 nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 53 din Constituție, întrucât nu a fost nici necesară, nici

proporțională cu situația care a determinat-o și nici nu a fost aplicată în mod nediscriminatoriu. În acest sens, arată că deși diminuările salariale care vizează anumite persoane sunt prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017, din cuprinsul acestui act normativ sau al expunerii de motive nu numai că nu rezultă motivele pentru care se impune doar pentru anumite persoane restrângerea dreptului la salariu, ci rezultă chiar contrariul, și anume că prin lege se elimină disfuncționalitățile și cresc, în cele mai multe cazuri, în mod substanțial salariile de bază ale angajaților din sistemul bugetar.

7. Semnificativ în acest sens este art. 38 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, conform căruia, începând cu data de 1 ianuarie 2018, cuantumului brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumului brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

8. În plus, spre deosebire de măsura reducerii salariilor cu 25%, care a făcut obiectul Deciziei Curții Constituționale nr. 872 din 25 iunie 2010, reducerea substanțială a salariilor anumitor angajați prin Legea-cadru nr. 153/2017 și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 nu are o durată limitată în timp, ci are un caracter permanent. Conform jurisprudenței Curții, restrângerea exercițiului unui drept trebuie să dureze numai atât timp cât se menține amenințarea în considerarea căreia această măsură a fost edictată, însă, în ceea ce privește actul normativ criticat, amenințarea nu poate fi identificată, câtă vreme toate celelalte venituri salariale au crescut, fiind majorate, cele mai multe dintre ele în mod semnificativ, prin legea-cadru de salarizare.

9. Prin urmare, dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 încalcă prevederile art. 41 și 53 din Constituție.

10. În continuare, autorii excepției arată că deși drepturile lor salariale au fost diminuate pe o perioadă nelimitată, ulterior, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2018, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2018 și Hotărârea Guvernului nr. 846/2017 pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, s-a prevăzut reîntregirea drepturilor salariale. Prin urmare, anumite persoane aparținând anumitor categorii socioprofesionale, cum este și cazul personalului din sistemul parchetelor militare, nu au fost supuse aceluiași tratament juridic ca toate celelalte persoane aflate în aceeași situație, ci au fost supuse unei duble discriminări. Astfel, spre deosebire de aproape toți angajații din sistemul bugetar cărora le-au fost mărite veniturile salariale, lor le-au fost scăzute, după care, spre deosebire de cei cărora le-au fost reîntregite veniturile, veniturile lor salariale, inclusiv cele ale personalului din sistemul parchetelor militare, au fost menținute la același nivel diminuat.

11. Din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018 și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2018 nu rezultă care sunt motivele măsurii legislative de a reîntregi veniturile salariale doar ale unora dintre persoanele cărora le fuseseră scăzute anterior aceste venituri, prin intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2017.

12. Așa fiind, consideră că dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2018 și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2018 încalcă prevederile art. 16 din Constituție. În plan mai larg, apreciază că diminuarea veniturilor salariale a fost făcută fără respectarea cerințelor imperative ale art. 53 din Constituție, cu depășirea marjei de intervenție recunoscute

statului în domeniul politicii salariale și cu afectarea statutului constituțional sau legal de care beneficiază.

13. Pentru motive asemănătoare, autorii excepției susțin că dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 raportat la dispozițiile din capitolul I pct. B și capitolul II al anexei nr. V, respectiv la dispozițiile din capitolul I pct. A.I lit. d) și capitolul II pct. A.I.1 lit. b) din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 încalcă prevederile art. 41 și 53 din Constituție. În acest sens, arată că dispozițiile Legii-cadru nr. 153/2017 au intrat în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2018, dar dispozițiile art. 38 alin. (6) din aceeași lege, introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2018, nu sunt aplicabile autorilor excepției, acestea vizând doar categoriile de personal prevăzute de art. 38 alin. (3) lit. b), c), d), d¹) și d²) din Legea-cadru nr. 153/2017, în cazul cărora dispozițiile privind salarizarea în anul 2018 s-au aplicat începând cu data de 1 martie 2018.

14. În continuare, autorii excepției arată că dispozițiile art. 38 alin. (6) raportate la dispozițiile din capitolul I pct. B al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 încalcă prevederile art. 124 alin. (3) și pe cele ale art. 132 alin. (1) din Constituție. În acest sens, arată că prin diminuarea drepturilor salariale este afectată independența personală de care trebuie să se bucure magistrații. Invocă mai multe documente internaționale ale Organizației Națiunilor Unite și ale unor organisme europene referitoare la independența judecătorilor și procurorilor, precum: art. 11 din Principiile de bază referitoare la independența magistraturii, adoptate prin rezoluțiile Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite nr. 40/32 din 29 noiembrie 1985 și nr. 40/146 din 13 decembrie 1985, Recomandarea nr. 94(12) a Comitetului Miniștrilor al Consiliului Europei privind independența, eficiența și rolul judecătorului, Recomandarea nr. (2000)19 a Comitetului Miniștrilor al Consiliului Europei privind rolul procurorului în sistemul judiciar penal, Recomandarea nr. (2010)12 a Comitetului Miniștrilor al Consiliului Europei privind independența, eficiența și responsabilitățile judecătorilor, Carta europeană privind statutul judecătorilor, Avizul nr. 1 (2001) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni referitor la standardele privind independența puterii judecătorești și inamovibilitatea judecătorilor și altele.

15. Autorii excepției amintesc că, potrivit art. 74 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, drepturile salariale ale judecătorilor și procurorilor nu pot fi diminuate sau suspendate decât în cazurile prevăzute de această lege, dar salarizarea judecătorilor și procurorilor se stabilește prin lege specială. Or, dispozițiile de lege criticate fac parte din legea-cadru de salarizare, care nu este o lege specială. Această lipsă de corelare legislativă nu respectă cerințele de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate a normelor juridice, fiind încălcate prevederile art. 6, 13 și 22 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Prin urmare, lipsa de corelare a prevederilor Legii-cadru nr. 153/2017 cu dispozițiile art. 74 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 conduce la încălcarea prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție de către art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 și lit. B din capitolul I al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, prin stabilirea, începând cu data de 1 ianuarie 2018, a unor indemnizații de încadrare mai mici decât cele în plată la data de 31 decembrie 2017.

16. În sfârșit, autorii excepției arată că dispozițiile art. 1 pct. 42—44, 62 și 68—70 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 care prevăd transferul contribuțiilor obligatorii în sarcina angajatului contracarează majorările salariale acordate prin Legea-cadru nr. 153/2017. Astfel, contravine celor statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1221 din 12 noiembrie 2008 și Decizia nr. 842 din 2 iunie 2009, precum și prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5), ale art. 41, ale art. 47 alin. (1), ale art. 61 alin. (1) și ale art. 115 alin. (4) și (6).

17. **Curtea de Apel București veche — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată în măsura în care se reține că aplicarea prevederilor normative contestate ar putea crea o încălcare a prevederilor art. 16 din Constituție.

18. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, așa cum reiese din actul de sesizare și din motivarea autorilor excepției, îl constituie dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, ale capitolului I pct. B și ale capitolului II din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, ale capitolului I pct. A.I lit. d) și ale capitolului II pct. A.I.1 lit. b) din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. I pct. 42—44, 62 și 68—70 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 10 noiembrie 2017, ale art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2017 pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 902 din 16 noiembrie 2017, ale art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscale-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 8 februarie 2018, și ale articolului unic pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 22 mai 2018. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017: „*În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.*”

Dispozițiile capitolului I pct. B și ale capitolului II din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 reglementează indemnizația de încadrare pentru procurori, respectiv salariile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor.

Capitolul I pct. A.I lit. d) și capitolul II pct. A.I.1 lit. b) din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 reglementează salarizarea funcțiilor publice generale de execuție din administrația publică centrală, respectiv salarizarea personalului contractual din administrația publică centrală de specialitate, servicii deconcentrate ale ministerelor și ale altor organe centrale de specialitate, prefecturi, consilii județene, municipii, administrația publică locală — consilii, primării și servicii publice din subordinea acestora.

— Art. I pct. 42—44, 62 și 68—70 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017: „*Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: [...]*”

42. **Articolul 138 se modifică și va avea următorul cuprins:**

«**Art. 138: Cotele de contribuții de asigurări sociale**

Cotele de contribuții de asigurări sociale sunt următoarele:

a) 25% datorată de către persoanele fizice care au calitatea de angajați sau pentru care există obligația plății contribuției de asigurări sociale, potrivit prezentei legi;

b) 4% datorată în cazul condițiilor deosebite de muncă, astfel cum sunt prevăzute în Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, de către persoanele fizice și juridice care au calitatea de angajatori sau sunt asimilate acestora;

c) 8% datorată în cazul condițiilor speciale de muncă, astfel cum sunt prevăzute în Legea nr. 263/2010, de către persoanele fizice și juridice care au calitatea de angajatori sau sunt asimilate acestora.»

43. La articolul 139, denumirea marginală, partea introductivă a alineatului (1) și alineatul (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

«**Art. 139: Baza de calcul al contribuției de asigurări sociale în cazul persoanelor fizice care realizează venituri din salarii sau asimilate salariilor**

(1) *Baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale, în cazul persoanelor fizice care realizează venituri din salarii sau asimilate salariilor, o reprezintă câștigul brut realizat din salarii și venituri asimilate salariilor, în țară și în alte state, cu respectarea prevederilor legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum și a acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, care include:*

.....
(4) *Sumele prevăzute la alin. (1) lit. d) și f) intră în baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale, indiferent dacă persoanele respective sunt din cadrul aceleiași entități ori din afara ei, pensionari sau angajați cu contract individual de muncă.»*

44. **Articolul 140 se modifică și va avea următorul cuprins:**

«**Art. 140: Baza de calcul al contribuției de asigurări sociale datorate de angajatori sau persoane asimilate acestora**

Pentru persoanele fizice și juridice care au calitatea de angajatori sau sunt asimilate acestora, baza lunară de calcul pentru contribuția de asigurări sociale o reprezintă suma câștigurilor brute prevăzute la art. 139, realizate de persoanele fizice care obțin venituri din salarii sau asimilate salariilor asupra cărora se datorează contribuția, pentru activitatea desfășurată în condiții deosebite, speciale sau în alte condiții de muncă.»

[...]

62. La articolul 153 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

«a) *cetățenii români cu domiciliul sau reședința în România;*»

[...]

68. **Articolul 155 se modifică și va avea următorul cuprins:**

«**Art. 155: Categoriile de venituri supuse contribuției de asigurări sociale de sănătate**

(1) *Contribuabilii la sistemul de asigurări sociale de sănătate, prevăzuți la art. 153 alin. (1) lit. a)—d), datorează, după caz, contribuția de asigurări sociale de sănătate pentru veniturile din salarii și asimilate salariilor, definite potrivit art. 76, realizate din România și din afara României, cu respectarea legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum și a acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, pentru care există obligația declarării în România.*

(2) *Contribuabilii la sistemul de asigurări sociale de sănătate, prevăzuți la art. 153 alin. (1) lit. a)—d), care nu se încadrează în categoriile de persoane exceptate de la plata contribuției de*

asigurări sociale de sănătate potrivit prevederilor art. 154, datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate dacă realizează venituri anuale cumulate cel puțin egale cu 12 salarii de bază minime brute pe țară din una sau mai multe surse de venituri din următoarele categorii:

a) venituri din activități independente, definite conform art. 67 și 67¹;

b) venituri din asocierea cu o persoană juridică, contribuabil potrivit titlurilor II, III sau Legii nr. 170/2016, pentru care sunt aplicabile prevederile art. 125;

c) venituri din cedarea folosinței bunurilor, definite conform art. 83;

d) venituri din investiții, definite conform art. 91;

e) venituri din activități agricole, silvicultură și piscicultură, definite conform art. 103;

f) venituri din alte surse, definite conform art. 114 și 116.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) sunt aplicabile și în cazul în care veniturile sunt realizate de persoane fizice aflate în situațiile prevăzute la art. 60.»

69. Articolul 156 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 156: Cota de contribuție de asigurări sociale de sănătate

Cota de contribuție de asigurări sociale de sănătate este de 10% și se datorează de către persoanele fizice care au calitatea de angajați sau pentru care există obligația plății contribuției de asigurări sociale de sănătate, potrivit prezentei legi.»

70. La articolul 157, denumirea marginală și partea introductivă a alineatului (1) se modifică și vor avea următorul cuprins:

«Art. 157: Baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate în cazul persoanelor fizice care realizează venituri din salarii sau asimilate salariilor

(1) Baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate, în cazul persoanelor fizice care realizează venituri din salarii sau asimilate salariilor, în țară și în străinătate, cu respectarea prevederilor legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum și a acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, o reprezintă câștigul brut care include:»;

— Art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2017: „Începând cu data de 1 ianuarie 2018, articolul 31 din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 27 iulie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 31: (1) Cota de contribuție individuală la bugetul de stat este egală cu cota de contribuție de asigurări sociale prevăzută la art. 138 lit. a) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Termenele de declarare și de plată a sumelor reprezentând contribuțiile individuale la bugetul de stat sunt cele prevăzute de legislația fiscală pentru declararea și plata contribuțiilor de asigurări sociale.»;

— Art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2018: „(1) Prevederile prezentului articol se aplică persoanelor fizice care realizează venituri din salarii și asimilate salariilor în baza contractelor individuale de muncă sau a actelor de detașare, aflate în derulare la data de 31 decembrie 2017, și care se încadrează în categoriile de persoane scutite de la plata impozitului pe venit potrivit art. 60 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, al căror salariu brut lunar este majorat cu cel puțin 20% față de nivelul celui din luna decembrie 2017, în perioada de aplicare a prezentului articol, precum și persoanelor fizice prevăzute la art. 168 alin. (2) și (4) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În sensul prezentei ordonanțe de urgență salariul brut din luna decembrie 2017, prevăzut la alin. (1), cuprinde salariul brut de încadrare și elementele de natura veniturilor salariale care

se acordă, în fiecare lună, conform contractului individual de muncă valabil în luna decembrie 2017, care constituie bază de calcul al contribuțiilor sociale obligatorii.

(3) În cazul în care contractul individual de muncă a fost suspendat până la data de 31 decembrie 2017 sau este suspendat la data menționată anterior, iar angajatul își reia activitatea în cursul anului 2018, salariul brut luat în considerare este cel prevăzut la alin. (2).

(4) Prevederile prezentului articol nu se aplică:

a) personalului din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, prevăzut în Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare;

b) în situațiile în care, potrivit acordului de voință al părților, în cadrul perioadei prevăzute la art. III alin. (1) nivelul salariului brut lunar este diminuat sub nivelul prevăzut la alin. (1), de la data modificării contractului individual de muncă;

c) pentru perioada în care contractul individual de muncă este suspendat potrivit Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(5) Prin derogare de la prevederile art. 168 alin. (5) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, pentru angajații prevăzuți la alin. (1) și (3) angajatorii/plătitorii, după caz, stabilesc, rețin la sursă și plătesc contribuția de asigurări sociale de sănătate, după următoarea formulă de calcul:

$CASS_{reținută} = venit_{brut2018} - CAS_{datorată\ în\ 2018} - salariu_{net\ decembrie2017}$

Simbolurile utilizate au următoarele înțelesuri:

a) $CASS_{reținută}$ = contribuția de asigurări sociale de sănătate reținută de către angajatori/plătitori din salariul brut în lună, care nu poate fi mai mare decât contribuția calculată și datorată conform dispozițiilor Legii nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare;

b) $venit_{brut2018}$ = venitul bază de calcul al CASS, realizat în anul 2018;

c) $CAS_{datorată\ în\ 2018}$ = contribuția de asigurări sociale, calculată și reținută de către angajatori/plătitori, potrivit prevederilor Legii nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare;

d) $salariu_{net\ decembrie2017}$ = salariul net, determinat prin deducerea din salariul brut a contribuțiilor sociale individuale obligatorii, potrivit legii, în luna decembrie 2017, corespunzător salariului brut prevăzut în contractul individual de muncă, aflat în derulare la data de 31 decembrie 2017.

(6) În cazul în care, în cursul lunii, contractul individual de muncă este suspendat, a încetat raportul de muncă sau intervine detașarea angajatului, salariul brut de referință prevăzut la alin. (2) se recalculează proporțional cu numărul de zile lucrate în luna pentru care se datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate.

(7) Dispozițiile prezentului articol sunt aplicabile și în cazul în care, pentru angajații detașați, drepturile salariale sunt plătite de către entitatea la care au fost detașați pe baza informațiilor transmise de angajator referitoare la îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1), respectiv majorarea cu cel puțin 20% a salariului brut de referință prevăzut la alin. (2).

(8) Valoarea reprezentând diferența pozitivă dintre contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată și calculată potrivit prevederilor Legii nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, și contribuția de asigurări sociale de sănătate reținută potrivit alin. (5) se stabilește de către angajator/plătitor și se evidențiază distinct ca sumă dedusă în Declarația privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate, reglementată potrivit Legii nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare.

(9) Organul fiscal central transmite zilnic, în sistem informatic, unităților Trezoreriei Statului un fișier conținând sumele deduse potrivit alin. (8). Acest fișier cuprinde și data plății reprezentată

de scadența contribuției de asigurări sociale de sănătate declarată. Pe baza acestui fișier se debitează automat un cont distinct de venituri al bugetului de stat codificat cu codul de identificare fiscală al angajatorului/plătitorului și se creditează contul de venituri al Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate codificat cu codul de identificare fiscală al angajatorului/plătitorului. Documentul justificativ pe baza căruia se realizează fișierul îl reprezintă Declarația privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate.

(10) Organul fiscal central transmite zilnic, în sistem informatic, Casei Naționale de Asigurări de Sănătate informații cu privire la contribuția de asigurări sociale de sănătate, datorată și calculată potrivit prevederilor Legii nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, declarată prin Declarația privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate.

(11) Verificarea modului de determinare a diferenței prevăzute la alin. (8) se realizează de organele fiscale potrivit dispozițiilor Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, pe baza unei analize de risc specifice.

(12) Dispozițiile prezentului articol sunt aplicabile și în cazul în care sunt stabilite diferențe în plus față de suma dedusă de angajator/plătitor prin declarația prevăzută la alin. (8), fie prin corectarea declarației fiscale de către angajator/plătitor, fie prin emiterea unei decizii de impunere de către organul fiscal competent.

(13) În cazul în care sunt stabilite diferențe în minus față de suma dedusă de angajator/plătitor prin declarația prevăzută la alin. (8), fie prin corectarea declarației fiscale de către angajator/plătitor, fie prin emiterea unei decizii de impunere de către organul fiscal competent, aceasta se recuperează la bugetul de stat prin debitarea contului de venituri al Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate codificat cu codul de identificare fiscală al angajatorului/plătitorului și creditarea contului bugetului de stat codificat cu codul de identificare fiscală al angajatorului/plătitorului. În acest caz, angajatorul/plătitorul este obligat la plata diferenței în minus.”;

—Articolul unic pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2018: „Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, se modifică și se completează după cum urmează:

[...]

6. La articolul 38, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (6¹), cu următorul cuprins:

«(6¹) Începând cu luna mai 2018, în situația în care veniturile salariale nete acordate potrivit prevederilor prezentei legi sunt mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Suma compensatorie este cuprinsă în salariul lunar și nu se ia în calcul la determinarea limitei prevăzute la art. 25. Suma compensatorie se determină lunar pe perioada în care se îndeplinesc condițiile pentru acordarea acesteia.»”

22. Autorii excepției susțin că normele de lege criticate sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 1 alin. (4) și (5) privind separația puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, art. 124 privind înfăptuirea justiției, art. 61 alin. (1) referitor la rolul Parlamentului, art. 115 alin. (4) și (6) referitor la ordonanțele de urgență, art. 124 alin. (3) referitor la independența judecătorilor și art. 132 alin. (1) referitor la statutul procurorilor.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în principal, critica de neconstituționalitate formulată de autorii excepției vizează reducerea cuantumului drepturilor salariale, ceea ce aduce atingere mai multor prevederi constituționale, așa cum sunt dreptul la muncă, în componenta sa privind dreptul la remunerarea muncii și dreptul la un nivel de trai decent, precum și condițiilor constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale. Aceste reduceri au avut loc ca efect al dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin neaplicarea dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 și prin transferul de la angajator la angajat al obligației de plată a contribuției pentru asigurări sociale datorate bugetului asigurărilor sociale de stat.

24. Față de această critică, instanța de contencios constituțional reține că dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, prin Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, Decizia nr. 519 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 998 din 28 octombrie 2020, Decizia nr. 520 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1027 din 4 noiembrie 2020, și altele, pronunțându-se în sensul constituționalității acestora. Astfel, Curtea a reținut, în esență, că stabilirea, prin prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, a unei limite a cuantumului salariului de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare care sunt mai mari decât cele stabilite, potrivit acestei legi, la nivelul prevăzut de lege pentru anul 2022 are un caracter tehnic, fără a dispune cu privire la reducerea salariilor de bază ale personalului plătit din fonduri publice. Integrate regulilor privind aplicarea etapizată a legii, prevederile legale criticate vizează reglarea în timp a disfuncționalităților existente în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, prin limitarea creșterilor salariale la un nivel stabilit prin lege. O asemenea soluție legislativă este circumscrisă scopului urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017, și anume acela de „eliminarea disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare”, și vizează, în ansamblu, toate categoriile de personal plătit din fonduri publice.

25. Curtea a amintit că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. De asemenea, legiuitorul are dreptul de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57, Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragraful 15.

26. În raport cu cele mai sus arătate, Curtea a reținut că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție, ci vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului.

27. Cât privește critica de neconstituționalitate formulată prin raportare la art. 47 din Constituție privind dreptul la un nivel de trai decent, Curtea a apreciat că măsura stabilită prin textele de

lege criticate se integrează ansamblului de acțiuni ale statului de adaptare la resursele financiare existente, neputându-se reține o afectare a nivelului de trai decent, contrară Constituției.

28. În ceea ce privește scăderea cuantumului venitului net în luna ianuarie 2018 față de luna decembrie 2017 ca urmare a incidenței altor acte normative, așa cum este Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017, care a prevăzut transferul contribuțiilor de la angajator la angajat, Curtea a amintit că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi sau texte legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. Rezultă deci că într-o astfel de situație nu se pune în discuție o chestiune privind constituționalitatea, ci una de coordonare a legislației în vigoare, ceea ce este de competența autorității legiuitoare.

29. Curtea a observat însă că, pe fondul prevederilor legale anterioare privind salarizarea personalului bugetar, reglementarea salarizării personalului plătit din fonduri publice prin Legea-cadru nr. 153/2017 apare ca un proces complex care, în mod necesar, presupune, în timp, o serie de corecții și corelări cu ansamblul actelor normative ce fac parte din fondul activ al legislației, aspecte de competența autorității legiuitoare.

30. Referitor la critica de neconstituționalitate pe care autorii excepției o formulează în prezenta cauză cu privire la diminuarea drepturilor salariale ca urmare a neaplicării dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea constată că aceasta are în vedere aspecte ce țin de aplicarea legii, ce revin competenței exclusive a instanței de judecată.

31. În continuare, examinând criticile de neconstituționalitate pe care autorii excepției le formulează în raport cu prevederile constituționale privind egalitatea în drepturi, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a statuat că situația obiectiv diferită în care se află diferite categorii de persoane plătite din fonduri publice justifică și chiar impune un tratament juridic diferit. De asemenea, Curtea a statuat că este dreptul exclusiv al legiuitorului să facă diferențierea corespunzătoare la stabilirea drepturilor salariale. Atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate sunt diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare la diferite autorități sau instituții publice și, prin urmare, stabilirea unui tratament juridic diferențiat apare ca justificată (de exemplu, Decizia nr. 450 din 23 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1225 din 14 decembrie 2020). De asemenea, Curtea a reținut că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, ci și necesitatea lui (de exemplu, Decizia nr. 134 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 30 iunie 2020).

32. Referitor la criticile de neconstituționalitate ce vizează dispozițiile capitolului I pct. B din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 și ale art. 38 alin. (6) din această lege prin raportare la prevederile constituționale ale art. 124 alin. (3) și ale art. 132, Curtea apreciază că sunt relevante cele reținute prin Decizia nr. 450 din 23 iunie 2020, precitată, în care a arătat că în vreme ce, potrivit art. 124 alin. (3) din Constituție, „Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii”, nicio dispoziție constituțională nu prevede un statut similar pentru procurori.

Astfel, conform art. 132 alin. (1) din Constituție, „Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției”. Prin urmare, în vreme ce judecătorii sunt independenți, procurorii își desfășoară activitatea sub autoritatea ministrului justiției. Aceste deosebiri reflectă, în mod firesc, natura diferită a funcțiilor constituționale pe care cele două categorii de magistrați le îndeplinesc. Astfel, potrivit art. 124 alin. (1) din Constituție, judecătorii înfăptuiesc justiția în numele legii, în vreme ce, potrivit art. 131 alin. (1) din Constituție, în activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor. De altfel, sesizând aceste diferențe, Curtea Constituțională a constatat că Ministerul Public nu face parte din puterea judecătorească, ci din autoritatea judecătorească, concepte diferite în esența lor. Potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, „Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, ceea ce înseamnă că dintre cele trei entități cuprinse în autoritatea judecătorească, respectiv în capitolul VI al titlului III din Constituție, numai instanțele judecătorești fac parte din puterea judecătorească. Deși nu face parte nici din puterea executivă sau autoritatea executivă, Ministerul Public nu are o poziție de independență instituțională față de aceasta, întrucât textul Constituției este foarte clar, activitatea desfășurată de procurori fiind sub autoritatea ministrului justiției. Mai mult, astfel cum s-a arătat, în privința tezelor elaborării Constituției s-a respins *expressis verbis* un amendament care prevedea caracterul independent al Ministerului Public în cadrul organizării puterii publice, astfel că nu poate fi ignorată și încălcată voința constituantului originar, care nu a dorit conferirea unei astfel de poziții instituționale. În consecință, interpretarea textului constituțional urmează, în mod firesc, voința legiuitorului constituțional expres normativizată sub forma punerii activității desfășurate de procurori sub autoritatea ministrului justiției.

33. În continuare, analizând criticile de neconstituționalitate ce vizează pretinsa contrariedade dintre dispozițiile art. 74 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005 și cele ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 și ale lit. B din capitolul I al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea apreciază că se impun aceleași considerente vizând compararea prevederilor mai multor legi sau texte legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției, aspecte ce nu revin competenței Curții Constituționale.

34. În sfârșit, analizând critica de neconstituționalitate vizând dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2017, Curtea constată că, spre deosebire de cele reținute prin Decizia nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 2 decembrie 2008, și Decizia nr. 842 din 2 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 6 iulie 2009, dispozițiile de lege criticate, care reglementează transferul contribuțiilor de asigurări sociale către persoanele care realizează venituri din salarii sau asimilate salariilor, constituie o materie distinctă de cea a Legii-cadru nr. 153/2017, care se referă la salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Din contră, prin deciziile Curții Constituționale mai sus amintite s-a constatat neconstituționalitatea unor reglementări dispuse de Guvern pe calea unor ordonanțe de urgență prin care se lipsea de efect voința exprimată de Parlament în aceeași materie, respectiv în ceea ce privește salarizarea personalului din învățământ. Astfel, considerentele și concluziile reținute de Curtea Constituțională prin aceste decizii nu pot fi reținute, nefiind incidente în cauză.

35. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Cosneanu și alții în Dosarul nr. 5.718/2/2018 al Curții de Apel București veche — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale capitolului I pct. B și ale capitolului II din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, ale capitolului I pct. A.I lit. d) și ale capitolului II pct. A.I.1 lit. b) din anexa nr. VIII din Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. I pct. 42—44, 62 și 68—70 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, ale art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2017 pentru modificarea și completarea unor acte normative, ale art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare și ale articolului unic pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București veche — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 februarie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 184

din 4 aprilie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 260 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 260 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea NEW LOCAL PRESS — S.R.L. din Sanicoara, județul Cluj, în Dosarul nr. 19.558/211/2019 al Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.553D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 467 din 1 iulie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 15 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 19.558/211/2019, **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 260 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea NEW LOCAL PRESS — S.R.L. într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a contravenției prevăzute de art. 260 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că tehnica aleasă de către legiuitor, respectiv un quantum fix al amenzii pentru aceeași faptă contravențională, în dauna tehnicii de fixare a unei limite minime și maxime a cuantumului amenzii, ignoră diferențele obiective în care se pot afla subiecții de drept sancționați. Nu există deci posibilitatea organului statal de a ține seama de varietatea de situații în care se pot afla cei care sunt pasibili de asemenea sancțiuni. Din acest motiv, quantumul fix al amenzii este disproporționat atunci când amenda se aplică unei societăți lipsite de resurse consistente; în schimb, aceasta afectează foarte puțin societăți puternice din punct de vedere financiar.

6. De asemenea, autoarea arată că opțiunea legiuitorului — numărul de persoane angajate — nu reprezintă singurul criteriu relevant pentru aprecierea gravității faptei, precum și a

împrejurărilor comiterii acesteia. Astfel de împrejurări obiective sunt durata prestării muncii fără contract, motivele pentru care nu a fost posibilă încheierea contractului, dar și alte împrejurări care nu pot fi indicate exhaustiv, tocmai din acest motiv fiind necesară o flexibilitate a aplicării sancțiunilor.

7. **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece măsura criticată este aplicată tuturor persoanelor juridice, fără a se ține seama de criteriul cifrei de afaceri. Invocă și cele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 539 din 14 iulie 2015, precum și împrejurarea că posibilitatea de individualizare a sancțiunii principale nu este complet exclusă, câtă vreme, conform art. 7 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, agentul constatator este în măsură să aprecieze că, în funcție de împrejurările de fapt ale săvârșirii contravenției, este suficient avertismentul.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 260 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, care au următorul cuprins: „*Constituie contravenție și se sancționează astfel următoarele fapte: (...) e) primirea la muncă a uneia sau a mai multor persoane fără încheierea unui contract individual de muncă, potrivit art. 16 alin. (1), cu amendă de 20.000 lei pentru fiecare persoană astfel identificată, fără a depăși valoarea cumulată de 200.000 lei.*”

12. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea arată că dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 4 alin. (2) privind egalitatea între cetățeni, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

15. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea NEW LOCAL PRESS — S.R.L. din Sanicoara, județul Cluj, în Dosarul nr. 19.558/211/2019 al Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 260 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 aprilie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra unor critici similare cu cele formulate în prezenta cauză (de exemplu, prin Decizia nr. 467 din 1 iulie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 28 septembrie 2021, sau Decizia nr. 716 din 6 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 20 ianuarie 2021). Astfel, Curtea a statuat că art. 16 alin. (1) și art. 53 din Constituție nu îi impun legiuitorului obligații cu privire la tehnica de stabilire a sancțiunii contravenționale. În aplicarea „politicilor sale contravenționale”, în mod analog cu aplicarea politicilor penale, legiuitorul se bucură de o largă marjă de apreciere, ținând seama, printre altele, de multitudinea de situații și împrejurări, precum și de dinamica socială accentuată. Or, a arătat Curtea, soluția legislativă criticată nu ridică probleme din perspectiva art. 16 alin. (1) din Constituție. Într-adevăr, stă în puterea legiuitorului să stabilească, referitor la o faptă socială determinată, în speță primirea la muncă a unei persoane fără încheierea unui contract individual de muncă, că remediul sancționator trebuie să fie unul fix și să retragă, în mod implicit, autorităților administrative cu rol în aplicarea contravențiilor dreptul de apreciere cu privire la cuantumul concret al amenzii care va fi aplicată.

14. În continuare, Curtea a reținut că prevederile art. 260 alin. (1) lit. e) din Codul muncii prevedeau următoarele: „*Constituie contravenție și se sancționează astfel următoarele fapte: (...) e) primirea la muncă a până la 5 persoane fără încheierea unui contract individual de muncă, potrivit art. 16 alin. (1), cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei pentru fiecare persoană identificată.*” Dar, a statuat Curtea, aceste prevederi reprezintă o manifestare firească și deplină a marjei largi de apreciere de care legiuitorul trebuie să se bucure în ceea ce privește stabilirea faptelor care prezintă gradul de pericol social considerat necesar pentru situarea lor în domeniul faptelor sancționate contravențional. Din acest motiv, Curtea Constituțională, raportându-se la art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, conform căruia „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”, a reamintit că stabilirea regimului sancționator al faptelor contravenționale sau penale, precum și instituirea unor eventuale cauze de reducere a pedepselor intră în atribuțiile de reglementare ale legiuitorului (a se vedea în acest sens Decizia nr. 539 din 14 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 725 din 28 septembrie 2015, paragraful 26, și Decizia nr. 548 din 17 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 13 februarie 2014).

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 268

din 9 mai 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (3) ultima teză
din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Eugen Anton.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 72 alin. (3) ultima teză din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Societatea Veka Petrol — S.R.L. din Baia Mare în Dosarul nr. 459/100/2019 al Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.941D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât specificul procedurii insolvenței justifică instituirea unor norme speciale cu privire la administrarea probatorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 24 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 459/100/2019, **Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (3) ultima teză din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.** Excepția a fost ridicată de debitoarea Societatea Veka Petrol — S.R.L. din Baia Mare într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de deschidere a procedurii insolvenței — societăți cu răspundere limitată și contestația la cererea de deschidere a procedurii de insolvență.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia arată că, având în vedere că în cadrul contestației prevăzute la art. 72 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 pot fi formulate apărări legate de întrunirea condițiilor pentru promovarea cererii de deschidere a procedurii insolvenței, respectiv caracterul cert, lichid și exigibil al creanței, cuantumul acesteia, poate fi invocată plata sau pot fi invocate alte modalități de stingere a obligațiilor și pot fi formulate apărări legate de imputația plății, limitarea cadrului probatoriu la administrarea probei cu înscrisuri este incompatibilă cu respectarea dreptului la apărare și a dreptului la un proces

echitabil. Limitarea probațiunii este de natură să împiedice debitorul să-și probeze apărările de fond care ar impune, de exemplu, administrarea probei cu expertiza sau care, potrivit art. 1.499 din Codul civil, s-ar putea realiza prin orice mijloc de probă.

6. În procedura de soluționare a contestației la cererea de deschidere a procedurii insolvenței, debitorul este privat și de posibilitatea de a face uz de procedura de verificare a înscrisurilor pe care creditorul își întemeiază pretențiile, prevăzută de art. 301—308 din Codul de procedură civilă.

7. Mai mult, regimul probațiunii instituit în cadrul contestației prevăzute la art. 72 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 este diferit față de alte contestații care pot fi formulate în cadrul procedurii, or, în condițiile în care limitarea mijloacelor de probă vizează strict această contestație, dispoziția legală criticată încalcă și principiul egalității de arme, în raport cu celelalte părți implicate în procedură, care pot să formuleze contestații „cu arătarea oricăror alte probe care se solicită”.

8. **Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul de acces la justiție nu este unul absolut, putând fi limitat prin anumite condiții de formă și de fond impuse de legiuitor, iar specificul procedurii insolvenței, care nu poate fi o alternativă la dreptul comun, precum și analiza condițiilor unei cereri de deschidere a procedurii insolvenței permit doar încuviințarea probei cu înscrisuri.

9. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 72 alin. (3) ultima teză din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, care au următorul conținut: „(3) În termen de 10 zile de la primirea cererii, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență. În cadrul judecării contestației, va putea fi administrată doar proba cu înscrisuri.”

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și în art. 24 alin. (1) care consacră dreptul la apărare.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale prin care s-a reținut, cu titlu de principiu, că accesul liber la justiție este pe deplin respectat ori de câte ori persoana interesată, în vederea valorificării unui drept sau interes legitim, a putut să se adreseze cel puțin o singură dată unei instanțe naționale (Decizia nr. 71 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 27 ianuarie 2009, Decizia nr. 532 din 2 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 25 ianuarie 2021), Curtea reține că prevederile Legii nr. 85/2014 stabilesc accesul la justiție pentru procedurile reglementate de această lege și care sunt de competența tribunalului sau, dacă este cazul, a tribunalului specializat în a căruia circumscripție debitorul și-a avut sediul social/profesional cel puțin 6 luni anterior datei sesizării instanței, iar dacă în cadrul tribunalului a fost creată o secție specială de insolvență, acesteia îi aparține competența pentru derularea procedurilor prevăzute de lege (art. 41 din Legea nr. 85/2014). Specificul procedurii insolvenței a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, care derogă de la normele dreptului comun, stabilirea acestora constituind atributul exclusiv al legiuitorului, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 635 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 12 ianuarie 2017). De asemenea, având în vedere întregul ansamblu legislativ în materie, prin Decizia nr. 686 din 8 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 7 iunie 2019, Curtea a constatat că în procedura insolvenței sunt prevăzute mecanisme legale prin care să fie supuse controlului de legalitate al judecătorului-sindic chestiuni legate de derularea procedurilor de insolvență. Prin cadrul legal în materie se stabilesc competențe exclusive în cadrul procedurii insolvenței, iar în raport cu scopul procedurii de insolvență și în conformitate cu principiile acesteia, legiuitorul a recunoscut, în funcție de interesul urmărit, legitimare procesuală debitorului, creditorilor sau oricărei persoane interesate.

15. Curtea reține că, potrivit art. 5 alin. (1) pct. 29 din Legea nr. 85/2014, insolvența este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile și care se prezumă atunci când debitorul, după 60 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de creditor. Procedura colectivă de insolvență are ca scop acoperirea pasivului debitorului, acesta beneficiind, atunci când este posibil, de șansa de redresare a activității sale economice. Este o procedură specială, simplificată și accelerată în materia executării creanțelor, prin intermediul căreia se urmărește recuperarea de către creditorii debitorului aflat în insolvență a creanțelor certe, lichide și exigibile. Specificul procedurii a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, care derogă de la normele dreptului comun. Aceste norme de procedură stabilite prin Legea nr. 85/2014 sunt o aplicare a dispozițiilor constituționale ale art. 126, în virtutea cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, coroborate cu cele ale art. 61 alin. (1), potrivit cărora Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării. Prin urmare, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele de procedură, putând să instituie prevederi speciale, derogatorii de la dreptul comun, în vederea unor situații specifice, fără ca prin acestea să fie adusă atingere principiului egalității sau al discriminării în ceea ce privește accesul la justiție sau dreptul la un proces echitabil reglementat de normele legale în materie de insolvență în raport cu cele de drept comun reprezentate de Codul de procedură civilă.

16. Potrivit dispozițiilor art. 65 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, procedura începe pe baza unei cereri introduse la tribunal de către debitor, de către unul sau mai mulți creditori ori de către persoanele sau instituțiile prevăzute expres de lege. Creditorul îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței este creditorul a cărui creanță asupra patrimoniului debitorului este certă (creanță a cărei existență rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emane de la debitor sau recunoscute de acesta), lichidă și exigibilă de mai mult de 60 de zile [art. 5 alin. (1) pct. 20 din Legea nr. 85/2014]. Creditorul poate solicita deschiderea procedurii insolvenței doar în cazul în care suma datorată acestuia depășește valoarea-prag de 50.000 lei [art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014].

17. Curtea reține că, în cazul în care cererea de deschidere a procedurii insolvenței este formulată de un creditor împotriva debitorului său prezumat în insolvență, cererea creditorului trebuie să precizeze, potrivit art. 70 alin. (1) din legea analizată, quantumul și temeiul creanței, existența unui drept de preferință, constituit de către debitor sau instituit potrivit legii, existența unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului și să conțină o declarație cu privire la eventuala intenție a creditorului de a participa la reorganizarea debitorului. La cererea formulată, creditorul are obligația să anexeze, potrivit art. 70 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, documentele justificative ale creanței și ale actelor de constituire a cauzelor de preferință, precum și dovada codului unic de înregistrare al debitorului. În temeiul art. 72 alin. (2) din legea menționată, în termen de 48 de ore de la înregistrarea cererii creditorului, instanța o va comunica debitorului și organului fiscal competent. După primirea cererii, în termen de 10 zile, debitorul are dreptul să recunoască existența stării de insolvență sau să o conteste.

18. Dacă debitorul optează pentru contestarea deschiderii procedurii, legea prevede, în art. 72 alin. (3) teza a doua, că, în cadrul judecării contestației, instanța nu va putea administra decât proba cu înscrisuri. Așa fiind, instanța urmează să soluționeze contestația pe baza cererii creditorului, a documentelor justificative ale creanței și a actelor de constituire a drepturilor de preferință asupra creanțelor, prezentate de creditor, precum și a tuturor înscrisurilor depuse la dosar de părți, debitor și creditori. Limitarea mijloacelor de probă doar la înscrisuri a fost determinată tocmai de caracterul special al procedurii ce se aplică doar creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emane de la debitor sau recunoscute de dânsul. Întrucât sentința de deschidere a procedurii generale a insolvenței sau a procedurii simplificate, ce urmează a fi emisă de judecătorul-sindic, se va referi doar la obligații de plată a unor sume de bani rezultate din înscrisuri însușite de părți, este justificată cerința ca dovada acestora să se facă prin înscrisuri. Cu alte cuvinte, limitarea mijloacelor de probă care pot fi administrate la judecarea contestației împotriva cererii de deschidere a procedurii insolvenței este justificată de natura juridică a acestei contestații, care nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei de insolvență, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen al cererii de deschidere a procedurii insolvenței, atacate sub aspectul legalității acesteia. Prin urmare, este firesc ca, în vederea soluționării contestației, judecătorul-sindic să verifice, pe baza înscrisurilor existente în dosarul cauzei, dacă cererea de deschidere a procedurii insolvenței, formulată de creditor, respectă dispozițiile legale.

19. De altfel, exercitarea dreptului la apărare de către debitor este asigurată prin însăși posibilitatea de a formula contestația împotriva cererii de deschidere a procedurii insolvenței sale. Curtea reține că limitarea este deopotrivă valabilă pentru ambele părți, creditorul și debitorul având condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare, fără a se încălca prin aceasta egalitatea în drepturi sau accesul liber la justiție și la un proces echitabil.

20. Pentru toate aceste motive, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Veka Petrol — S.R.L. din Baia Mare în Dosarul nr. 459/100/2019 al Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 72 alin. (3) ultima teză din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 276

din 9 mai 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Luliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Eugen Anton.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Carmen Grațiana Zorzon în Dosarul nr. 536/59/2019/a3 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.376D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Întrucât accesul liber la justiție nu este echivalent

cu dreptul la o procedură gratuită, corelarea limitelor ajutorului judiciar cu cuantumul salariului minim pe economie reprezintă opțiunea legiuitorului în scopul garantării acestui drept fundamental. Invocă jurisprudența constantă a Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea civilă nr. 28 din 10 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 536/59/2019/a3, **Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1), (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.** Excepția a fost invocată de Carmen Grațiana Zorzon în cadrul soluționării unei cereri de reexaminare a încheierii prin care a fost respinsă cererea de ajutor public judiciar pentru scutirea, reducerea, eșalonarea sau amânarea plății taxei judiciare de timbru aferentă unei cereri de recuzare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia arată, în esență, că pragul venitului mediu net lunar pentru care se acordă ajutorul public judiciar în ultimele două luni este stabilit sub nivelul de 300 de lei, conform art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, și, respectiv, sub nivelul de 600 de lei, potrivit alin. (2) al aceleiași

articol, aceste praguri fiind stabilite la nivelul anului 2008, în condițiile în care salariul minim pe economie în anul 2008 a fost 540 de lei, iar la data invocării excepției era de 2.080 de lei. În acest context, afirmă că cele două sume la care se raportează acordarea ajutorului nu au fost actualizate, deși salariul minim pe economie a crescut, și nici nu au fost actualizate cu rata inflației determinată de indicii de creștere a prețurilor de consum pe anii 2008—2018. Limitarea instituită de reglementarea criticată aduce atingere normelor constituționale privind egalitatea în fața legii, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și celor privind nivelul de trai.

6. Sintagma „se poate acorda” din cuprinsul art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 aduce atingere dreptului autoarei la apărare și accesului liber la justiție deoarece lasă acordarea ajutorului public judiciar la latitudinea instanțelor de judecată. Din acest motiv autoarei i s-au respins mai multe cereri de ajutor public judiciar, deși a făcut dovada că în lipsa acordării acestuia i se limitează efectiv accesul la justiție. De asemenea, în opinia autoarei, textul de lege criticat este neconstituțional și pentru că nu prevede situația în care o parte are pe rolul instanțelor mai multe dosare care îi creează costuri suplimentare, costuri care sunt de natură să-i limiteze accesul efectiv la justiție.

7. Curtea de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008, cu modificările și completările aduse prin articolul unic pct. 2 din Legea nr. 251/2011 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 866 din 8 decembrie 2011, care aveau la data sesizării Curții următorul cuprins normativ: „(1) *Beneficiază de ajutor public judiciar în formele prevăzute la art. 6 persoanele al căror venit mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii, se situează sub nivelul de 300 lei. În acest caz, sumele care constituie ajutor public judiciar se avansează în întregime de către stat.*”

(2) *Dacă venitul mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii, se situează sub nivelul de 600 lei, sumele de bani care constituie ajutor public judiciar se avansează de către stat în proporție de 50%.*

(3) *Ajutorul public judiciar se poate acorda și în alte situații, proporțional cu nevoile solicitantului, în cazul în care costurile certe sau estimate ale procesului sunt de natură să îi limiteze accesul efectiv la justiție, inclusiv din cauza diferențelor de cost al vieții dintre statul membru în care acesta își are domiciliul sau reședința obișnuită și cel din România.”*

12. Ulterior sesizării Curții Constituționale, alin. (1) și (2) ale art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 au fost modificate prin art. 1 pct. 2 din Legea nr. 31/2023 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 38 din 12 ianuarie 2023, fără a păstra soluția legislativă criticată, în prezent acestea având următorul cuprins: „(1) *Beneficiază de ajutor public judiciar în formele prevăzute la art. 6 persoanele al căror venit mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii, se situează sub nivelul echivalentului a 25% din salariul de bază minim brut pe țară. În acest caz, sumele care constituie ajutor public judiciar se avansează în întregime de către stat.* (2) *Dacă venitul mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii, se situează sub nivelul echivalentului a 50% din salariul de bază minim brut pe țară, sumele de bani care constituie ajutor public judiciar se avansează de către stat în proporție de 50%.”* Având în vedere considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea Constituțională se va pronunța asupra dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (2) în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 31/2023.

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 care consacră principiul egalității în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 47 referitor la nivelul de trai.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 425 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 26 august 2014, paragraful 24, a statuat că „plata taxelor judiciare de timbru fiind o condiție legală pentru începerea proceselor civile, obligația la plata anticipată a acestor taxe (în unele cazuri până la un termen ulterior, stabilit de instanța judecătorească) este justificată, ca și sancțiunea anulării acțiunii sau cererii, în caz de neplată a acestora. [...] Așadar, regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Totodată, potrivit dispozițiilor art. 90 din Codul de procedură civilă, cel care nu este în stare să facă față cheltuielilor pe care le presupune declanșarea și susținerea unui proces civil, fără a primejdui propria sa întreținere sau a familiei sale, poate beneficia de asistență judiciară, în condițiile legii speciale privind ajutorul public judiciar”.

15. Curtea observă că, în jurisprudența sa referitoare la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, a învederat că aceasta reprezintă o garanție suplimentară a accesului efectiv la justiție, fiind adoptată pentru îmbunătățirea acestuia și pentru a se acorda sprijin din partea statului persoanelor care sunt parte într-un litigiu și se află într-o dificultate materială. Curtea a reținut că reglementarea posibilității acordării ajutorului public judiciar

vizează tocmai acele situații în care partea nu poate face față cheltuielilor unui proces din cauza lipsei mijloacelor materiale sau a celor pe care le implică obținerea unor consultații juridice în vederea apărării unui drept sau interes legitim în justiție, fără a pune în pericol întreținerea sa ori a familiei sale, constituind o garanție a accesului liber la justiție. Aprecierea legalității și temeiniciei cererilor întemeiate pe dispozițiile mai sus citate se realizează de către instanța de judecată în temeiul prerogativelor conferite de Constituție și legi, pe baza probelor care însoțesc aceste cereri (a se vedea Decizia nr. 400 din 15 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1080 din 9 noiembrie 2022, paragraful 27).

16. De asemenea, prin Decizia nr. 264 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 30 martie 2009, Curtea a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 reprezintă transpunerea în planul legislației interne a Directivei Consiliului Uniunii Europene 2003/8/CE din 27 ianuarie 2003 de îmbunătățire a accesului la justiție în litigiile transfrontaliere prin stabilirea unor norme minime comune privind asistența judiciară acordată în astfel de litigii, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. 26 din 31 ianuarie 2003. Scopul acestei reglementări este prevăzut la art. 1 și constă în „asigurarea dreptului la un proces echitabil și garantarea accesului egal la actul de justiție, pentru realizarea unor drepturi sau interese legitime pe cale judiciară, inclusiv pentru executarea silită a hotărârilor judecătorești sau a altor titluri executorii”. În vederea realizării acestui deziderat, legiuitorul a reglementat ajutorul public judiciar ca formă de asistență acordată de stat, în condițiile legii, oricărei persoane fizice, în situația în care aceasta nu poate face față cheltuielilor unui proces sau celor pe care le implică obținerea unor consultații juridice în vederea apărării unui drept sau interes legitim în justiție, fără a pune în pericol întreținerea sa ori a familiei sale. Prin această reglementare se urmărește asigurarea efectivității dreptului de acces la justiție, prin stabilirea unor minime și rezonabile condiții.

17. Astfel, în ceea ce privește art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, printr-o jurisprudență constantă (Decizia nr. 713 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 955 din 23 decembrie 2015,

Decizia nr. 73 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 21 iunie 2017, Decizia nr. 773 din 29 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 14 iunie 2019, Decizia nr. 96 din 16 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 512 din 17 mai 2021, sau Decizia nr. 156 din 17 martie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 20 iunie 2022), Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și a reținut că aceste dispoziții conțin elementele necesare identificării practice a situațiilor în care se poate acorda ajutorul public judiciar în materie civilă acelor persoane care îndeplinesc condițiile legale, fără nicio discriminare, norma fiind în concordanță cu dispozițiile art. 16 din Constituție.

18. Cu privire la limita instituită de art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 în ceea ce privește acordarea ajutorului public judiciar, având în vedere critica autoarei excepției cu privire la faptul că aceasta nu este corelată cu rata inflației determinată de indicii de creștere a prețurilor de consum pe anii 2008—2018 și nici cu creșterea salariului minim pe economie, Curtea a subliniat că aceste aspecte țin de opțiunea legiuitorului, care stabilește atât sfera persoanelor îndreptățite să solicite sprijinul statului, cât și criteriile în funcție de care se acordă ajutorul public judiciar în materie civilă (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 713 din 27 octombrie 2015, paragraful 17, sau Decizia nr. 156 din 17 martie 2022, paragraful 18, precitate).

19. De asemenea, în ceea ce privește art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, Curtea a observat că acesta are în vedere și alte cazuri în care ajutorul public judiciar se poate acorda, proporțional cu nevoile solicitantului (a se vedea în acest sens Decizia nr. 713 din 27 octombrie 2015). În acest context, Curtea a observat că prevederile criticate sunt o aplicare a dispozițiilor art. 126 alin. (1) și (2) și ale art. 124 din Constituție.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în jurisprudența instanței de contencios constituțional își păstrează valabilitatea și în cauzele de față.

21. Pentru toate aceste motive, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Carmen Grațiana Zorzon în Dosarul nr. 536/59/2019/a3 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea unei părți din imobilul cu numărul MF 150370, aflat în domeniul public al statului, din administrarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii și din concesiunea Companiei Naționale „Administrația Porturilor Maritime” — S.A. Constanța în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție al Județului Constanța

Având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 867 alin. (1), art. 868 și 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 288 alin. (1) și art. 299 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă trecerea unei părți din imobilul cu numărul MF 150370, aflat în domeniul public al statului și având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din administrarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii și din concesiunea Companiei Naționale „Administrația Porturilor Maritime” — S.A. Constanța în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție al Județului Constanța.

(2) Destinația părții de imobil prevăzute la alin. (1) va fi aceea de teren aferent unei construcții pentru garare, acces la o sursă de curent și supraveghere a unui ansamblu mobil de scanare a autovehiculelor și containerelor în zona Portului Constanța.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilului transmis potrivit art. 1 alin. (1) se face pe bază de protocol încheiat între Ministerul Transporturilor și Infrastructurii și Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție al Județului Constanța, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — Ministerul Transporturilor și Infrastructurii și Ministerul Afacerilor Interne își vor actualiza în mod corespunzător datele în evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor, vor opera modificările corespunzătoare în anexa nr. 16, respectiv anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Marian Neacșu

Viceprim-ministru,

ministrul afacerilor interne,

Marian-Cătălin Predoiu

p. Ministrul transporturilor și infrastructurii,

Bogdan-Stelian Mîndrescu,

secretar de stat

p. Ministrul finanțelor,

Alin Marius Andrieș,

secretar de stat

DATELE DE IDENTIFICARE

ale părții din imobilul cu numărul MF 150370, aflat în domeniul public al statului, care se transmite din administrarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii și din concesiunea Companiei Naționale „Administrația Porturilor Maritime” — S.A. Constanța în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție al Județului Constanța

Nr. MF	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa	Elementele-cadru de descriere tehnică/ Valorile contabile aferente activelor fixe corporale ce compun partea de imobil/ Carte funciară/Nr. cadastrale	Valoarea părții imobilului care se transmite (lei)	Persoana juridică de la care se transmite imobilul/CUI	Persoana juridică la care se transmite imobilul/CUI	Codul de clasificare după transfer	Denumirea imobilului după transfer	Nr. MF după transfer
150370 — parțial	8.18.06	Teritorii câștigate asupra mării	Județul Constanța, incintă port Constanța	Suprafață = 2.050 mp CF 257161 Constanța	1.440.649	Statul român Ministerul Transporturilor și Infrastructurii CUI — 13633330	Statul român Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție al Județului Constanța CUI — 4300965	8.19.01	Se va atribui de Ministerul Afacerilor Interne.	Se va atribui de Ministerul Finanțelor.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPEMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

